

Fra Norge.

Kvinderne organiseres for krigstjeneste.

—o—

Lige siden krigens udbrud har der af vore kvinder været udøvet meget arbejde for soldaternes understyr og for saniteten. Der har ogsaa været sat igang en organisation af frivillig arbejdshjælp i krigstilfælde. Nu er imidlertid sagen kommet i en anden gænge.

Paa forsvarsdepartementets anmodning har Norske Kvinders Nationalraad sat igang en registrering for hele landet af kvinder som er villig til at udføre lønnet arbejde i et eller andet fag i tilfælde af mænds mobilisering.

Registreringen er planlagt efter et kortsystem som vil danne en oversigtlig fortegnelse over alle de kvinder, som kan rykke ind i telefon, telegraf, post, jernbane, sporvej, jordbruk, industri, haandverk, handel, kontor, skole, vask og rengjøring. Gjennem Nationalraadets led udover hele Landet, vil man naa alle kvinder, og naar mandtallet er i orden, vil forsvarsdepartementet kunne ta sine bestemmelser. Men staten skal ikke monopolisere arbejdskraften, den vil bli anvendt i privat eller offentlig stilling.

Nationalraadet har sendt et varmt opdraab til landets kvinder, og det er alles haab, at disse vil forstaa det alvor, som ligger bag og det ønskelige i at alt maa være beredt om ulykken skulde være ude.

Der er med offentlig tilskud oprettet et centralkontor her i byen, hvorfra alle traade gaar ud.

Kristiania 4.—1.—17.

Sofie Voss.

Enkerne.

—o—

Ved et Møde i Dansk Kvindesamfund for et Aars Tid siden hørte jeg opregne de mange gode Geringer Dansk Kvindesamfund havde at opvise gennem Aarene, og

derimellem ogsaa dets gode Indflydelse paa og anbefaling af Enkebørnsloven.

Ved nærmere Eftertanke er jeg kommen til det Resultat, at her har Dansk Kvindesamfund enten sovet eller glemt at gøre sin Pligt, i hvert Fald er der ikke noget at være vigtig af. Vel var Enkeloven en Forbedring af Enkernes Kaar, men den stiller stadig Enkerne ugunstigere end de ugifte og separerede Kvinder med Børn, og dette synes mig er urigtigt, *endvidere er Loven ført ud i Livet paa en Maade, der stiller Enkerne lidt uden for Lov og Ret.*

En Enke faar f. Eks. til et 12—13 Aars Barn 5 Kr. mdl. og for Tiden i Dyrtidstillæg 2½ Kr., ialt 7 Kr. mdl., en ugift eller sep. Kvinde faar i Reglen 10 Kr. mdl. til sit Barn, og skønt Enken saaledes er den daarligst stillede af enligt stillede Kvinder med Børn, har hun vanskeligere ved at faa Hjælp andre Steder fra, f. Eks. Københavns Understøttelsesforenings kommunale Afdeling.

Trænger en Enke til en Haandsrækning fra nævnte Forening, er der saa mange Ting i Vejen, der skal fremlægges Lægeattester, der skal spørges i Enkebørnskontoret, jeg har set Tilfælde, hvor det af Indstillingen fremgik, at Enken laa paa Hospitalet, ikke destomindre blev Sagen yderligere forhalet, idet der blev forlangt Lægeattest for, at Vedkommende var syg! — — havde det været en ugift eller sep. Kvinde i lignende Situation, var Hjælpen bleven bevilget uden disse mange Omsvøb og Ophævelser. Dette Forhold synes jeg er noget af en Skandale, her tænker ingen paa, at hurtigt Hjælp er dobbelt Hjælp. Husværterne venter i disse Tider ikke paa deres Husleje, men en Enkesag, der bliver sendt til den kommunale Afdeling, kan godt faa Lov at vente en Uge længere, blot fordi det er en Enkes Sag.

Hvad var naturligare, end at en Enke, der faar Hjælp til sine Børn, havde lige saa let Adgang til at faa Hjælp fra Københavns Understøttelsesforening, som en ugift eller sep. Kvinde, der faar Hjælp til sine Børn — jeg mener ikke, det skal gøres vanskeligere for disse sidste at faa en i disse Tider ofte haardt tiltrængt Haandsrækning, men jeg mener, at Enkerne bør ikke stilles daarligere end disse, selvom

„Systemet“ dermed skulde gaa i Løbet, og der samtidig skulde blive nogle arbejdsløse Embedsmænd paa Enkebørnskontoret; der kunde vel nok i disse Tider blive Beskæftigelse for dem andetsteds.

Jeg beder de Kvinder og Mænd, der har Forstaaelse af denne Sag og Evne til at søge disse Forhold forandrede, at lægge sig i Selen for Enkernes Sag, det har hidtil ikke hjulpet, at vi i Understøttelsesforeningen har knurret derover.

Christoffer Olsen,

Kredsbestyrer for Københavns Understøttelsesforening.

I Anledning af ovenstaaende skal vi bemærke, at Dansk Kvindesamfund altid har været klar over, at det var en stor Uretfærdighed, at Loven om Understøttelse til Børn og Enker, stillede disse langt ugunstigere end ugifte Mødre og separerede Hustruer.

Vi henviser til en Artikel i „Kvinden og Samfundet“ Nr. 19, 1911, skrevet af Elisa Petersen, Medlem af D. K.s Fællesstyrelse og Næstved Byraad.

Med Hensyn til de Anker, der af Hr. Chr. Olsen er fremsat over Administrationen af denne Lov, skal vi foranledige en nærmere Under søgelse af denne Side af Sagen.

Den evige Værdi, som bestaar.

—o—

— — — Men den feminine Betragtning har i vore Dage faaet et nyt Moment. Bevidstheden om, at naar Mandens Magtvilje og Skaberlyst ytrer sig som statsbyggende, da har dette hidtil fundet Sted paa en Maade, som har ødslet med den Værdi, der er lige saa meget større end Staterne, som Livet er større end Formerne; nemlig Slægten. Slægterne er den evige Værdi, som bestaar, medens Stater falder i Stumper. Slægten er Bærereren af Folkens Minder som af deres Haab, af deres Fortid som af deres Fremtid, medens Staten kun er et blandt andre Resultater af Folkens Handlinger; et Udtryk som maa veksle i Formen efter Folkens egen Villie og Vækst.

Ellen Key.